

Haraszi Sándorné, Gizi 1933- 2015

*Sokan ismeretlen ismerősként köszönünk el Babytól,
élete és lelki kitárulkozása gazdagítson bennünket.*

Emlékeim Babyról

Babyval egy közösségben voltam kb. 2003 óta, de természetesen már előtte is találkoztunk különböző eseményeken: lelkigyakorlaton, Bokor-kiránduláson, Bokorünnepen stb. Próbáltam „kutatómunkát” végezni, de eddig sajnos biztos adatokat nem kaptam. Rémlik, hogy Éva néni halászta ki őt, amikor Gyurka bácsi lehetőséget kapott Szigetszentmiklóson rendszeresen misét mondani. Akkor Éva néni egyházi adót szedett a környéken, és így többeket halászott ki, akik aztán jártak Gyurka bácsi miséire ott Szigetszentmiklóson, majd Éva néni közösségbe fogta össze őket...

Baby igen érdeklődő ember volt, főleg ezekre az „új” dolgokra, amiket Gyurka bácsitól hallott, hiszen ilyen megvilágítást az egyházban nem hallott Jézusról. Egy közösségi „házi feladatban” így jellemeztem őt: *„Köszönöm, hogy mindig érdeklődsz, készülsz, kutatsz, keresel, tanulsz, fejlődsz. Köszönöm, hogy mindezeket megosztod velünk!”*

Később járt a Barna-féle misékre, és ott állt össze az a közösség, amelybe haláláig beletartozott. (Ahová én még most is járok.) Sajnos nem írhatom, hogy haláláig járt, ugyanis nagyon megromlott a fizikai állapota, és így már nem tudott felutazni a találkozókra, vagy feljönni a III. emeletre, ha olyan helyen volt a találkozó, ahová lépcsőzni kellett. De vendégül látott minket Epölön, akár mint találkozózn, akár mint lelkigyakorlaton, mert volt, hogy tartottunk lelkigyakorlatot nála. A tanulmányainkat figyelemmel kísérte, és ő is megírta a maga dolgozatait vagy hozzászólásait. Később már nemcsak mozgásproblémái voltak, hanem testi problémái, betegségei. Már nem tudta ellátni magát, így lánya – Ildikó – szeretetotthonban helyezte el (2012). Ez Süttőn volt, ahol Ildikó volt az intézmény vezetője.

Az utóbbi időkben néha meglátogattuk őt, de sajnos sűrűbben nem tudtuk összehozni ezeket a látogatásokat, pedig szerette volna, ha többször látogatjuk. Levelezéssel, telefonokkal tartottuk vele a kapcsolatot.

Idézek Baby saját gondolataiból, mert mint említettem, ő mindig részt vett a közösségi életünkben, akkor is, amikor már nem tudott személyesen részt venni a találkozókra. Így írt:

„Az én életembe Éva néni által jött el a kisközösség, Gyurka ismerete az 1960-as évek végén. Hívő katolikus voltam, templomba járó. Gyerekeimet magammal vittem a szentmisékre, „hagyományos” keresztény életet éltem, de Gyurkának és Éva néninek köszönhetem azt a

mély tudati fejlődést, változást, mely Jézus igazi megismeréséhez vezetett el. Elindított egy életre az Istent-keresés, a Vele való személyes kapcsolatteremtés útján. A közösségben saját szavainkkal imádkozunk, őszintén Isten elé tárva mindent, ami lelkünk legmélyén van. Nem titkoljuk testvéreink előtt sem gondolatainkat, sem érzéseinket, és ezáltal egymástól is tanulunk.

Amikor ez a földi életünk befejeződik, és átlépjük a dimenziókaput, semmi más nem lesz velünk abból, ami itt a miénk volt, mint a SZERETET és a TUDÁS.”

A következő idézet szintén egy „házi feladat”, amikor az örömről, boldogságról vallottunk. Azért idézem ezt, mert sok életrajzi adalék is van benne, és legfőképpen Baby szép lelke, és gondolkodása:

„Mindezek után rátérek arra, amit vártok tőlem Testvéreim: Megpróbálom feleleveníteni a múltból azokat a dolgokat, amelyek örömet adtak az életemben. Testvérem nem volt. Kisgyermekkoromban vidéken éltem. Volt egy kutyusom, a Kormos, azt szerettem, öröm volt, hogy velünk van. Öröm volt a karácsony, a hatalmas fenyőfa, a sok gyertya, apám kezében a fényes csillagokat szóró csillagszóró, az ajándékok. A felcsendülő ének: „Mennyből az angyal”, amit szüleimmel énekeltünk. A falunkat 1944-ben szörnyű szőnyegbombázások érték. Öröm volt, hogy nem esett bajunk, és a házunk is épen maradt, sőt a falu lakói is túléltek, egy családot kivéve. Még emlékszem az elhunytak nevére, – Szerediéknek hívták őket. Az apa, a kislánya és a házvezető néni halt meg.

1949-50-ben Mezőtúron éltünk, az ottani leánygimnáziumban végeztem a 6. és 7. osztályt. A katolikus templomban énekeltem. Volt az énekkarban egy velem egykorú fiú, aki szentáldozás után olyan áhítattal jött vissza a kórusra, hogy olyat eddig nem láttam. Megszerettük egymást. Együtt szedtük a hársfavirágot a plébánia udvarán álló fáról. Egyszer kézen fogva sétáltunk a Berettyó folyó gátján. Alig találkoztunk, pedig egy udvarban laktunk. Szép lelki gyerekszerelem volt, rövid öröms élmény.

1951-ben már Pestlőrincen laktunk. Ott is énekeltem a templomi énekkarban. Megkaptam a sekrestye kulcsát. Ott volt egy öreg harmónium. Oda jártam esténként, amikor már üres volt a templom és órákig játszottam a Szent Vagy Uram énekeskönyv énekeit. Mielőtt hazaindultam, bementem a tabernákulum elé a szentélybe. Az egyetlen fény az örökmécs volt. Térden állva imádkoztam. Aztán egy éjszaka olyan álmom volt, ami meghatározta egész későbbi életemet mind a mai napig. A tabernákulumból derékig kiemelkedett Jézus és felém kitérve két karját hívott magához. Én előtte térdepelve nyújthattam feléje a két karomat, és csak annyit tudtam mondani latinul: „Domine non sum dignus” – „Uram nem vagyok méltó”. Jézus mosolygott, barna szemében mintha a világmindenség távlati nyílta volna meg. Oldalt a Szűzanya állt összekulcsolt kézzel, és nézett rám. Felébredtem. Ez volt életem legszebb, legörömtelibb élménye. Később lerajzoltam. A rajz megvan, őrzöm, mint egy szentképet.

1952 őszén a Csepel Autógyárba léptem be. Semmihez sem értettem, de a munkatársak segítettek. Megtanultam a menetköszörülés mesterségét, menetes mérőműszereket köszörültem igen nagy pontossággal. Szép munka volt. Még most is, ha arról álmodom, örömmel tölt el.

1954 januárjában meglátogatott egyszer a későbbi hitvesem a barátjával, - mindkettőjüket jól ismertem, egy faluban laktunk, egy gyárban dolgoztunk. Néhány találkozás után leendő párommal elmentünk az Erkel színházba, Verdi Aidáját néztük meg. Egy hónap múlva eljegyeztük egymást, fél év múlva összeházasodtunk. Ez volt az „Éjjéli nász”.

Apám nevezte így. Abban az időben még dühöngött a Rákosi korszak istentagadó, vallásellenes diktatúrája. Titokban kellett a templomban esküdnünk. Bezárt templom, két szál gyertya, mi ketten, a szüleink, a pap, a sekrestyés néni és a párom két testvérhúga, - ők voltak a tanúk. Teljes csendben, éjfélkor. Különös, szép esemény volt, örömmel teli. Négy hónap múlva lakást kaptunk a gyártól. Nagy öröm volt. Hét évig nem volt gyermekünk. Mikor a fiam végre megérkezett, hatalmas volt az örömünk. Újabb hét év, és megjött a kislányunk is. Újabb nagy öröm! Két egészséges, gyönyörű gyerek. Ez az az érzés, amihez semmi nem fogható. De az öröm itt a földön soha nem lehet teljes, sok gonddal jár a gyermeknevelés. És a legszebb házasság sem lehet hiánytalanul boldog, az életben mindig vannak problémák, amiket meg kell oldani. A nehézség azért van, hogy megoldjuk, ezáltal tanul az emberi szellem, ez a feladatunk itt a földi életben.

Nagy ajándékot kaptam a Jóistentől. Nagyon hálás vagyok érte. Soha nem vágyakoztam anyagi javak után. Se ékszer, se vagyon, se ruhák nem vonzottak. De amikor kertészkedés közben láttam, ahogyan a kis növénykék kibújtak a földből, és napról napra fejlődtek, szépültek, nagy örömmel töltött el. A virágok, a pici gyümölcs a fán, a szépen fejlődő szőlőfürtök, a reggeli napfény, amire ébredtek, a kutyám ragaszkodó okos szeme. Ha csend van körülöttem és béke, ha egészségesnek érzem magam, ez mind öröm. Attól kezdve, hogy tagja lettem a Bokornak, megismertem azt az örömet, amit a társas együttlét okoz. A hasonló értékrendű emberekkel együtt imádkozni, együtt tanulni és egymás okos szaván keresztül egyre bölcsébbé válni a hit ismeretében és érezni a testvérek szeretetét, - mindez örömteli élmény. Jézus azt mondta: „Ha ketten-hárman együtt vannak az én nevemben, közöttük vagyok”. Ez a tudat még szebbé teszi a testvéri együttlétet. És nagyon lehet örülni akkor is, amikor valamelyik testvérünk valami szép, lélekemelő eseményről számol be. Együtt örvendezni sokszoros öröm. Mint ahogyan a bánat is szelídül, ha együttlétű emberek vannak körülöttünk.”

Debreczeni Zsuzsa